

народни будители; търсене и запазване народнитѣ паметници и архиви.

Не съ проста любезнателность, а съ голѣма преданость и сериозность Раковски се предаде на това отъ първостепена важность за нашата етнография дѣло.

„Нѣколко Рѣчи“

дава дейността на българскитѣ царе Асенъ I и Асенъ II презъ сръдновѣковието. И тукъ упрѣква несъвестността на историцитѣ, особено на гръцкитѣ, които писали противъ Асеновци, освободители на българския народъ отъ византийцитѣ. Чрезъ проучване на ръкописи и паметници оборва невѣрни писания за българитѣ. Да възстанови историчната истина, дири старини за Асеня изъ сливенско и котленско, дето името му било запазено въ нѣкои мѣстности и дето имало „живи възпоменания“ за него. Многото развалини на древни крепости, сгради, селища и кули говорятъ за старинни военни остатъци, мѣста на голѣми бойове между българи и гърци, българи и турци — пише Раковски. Какво внимание той отдава на старинитѣ, се вижда отъ следния му зовъ: